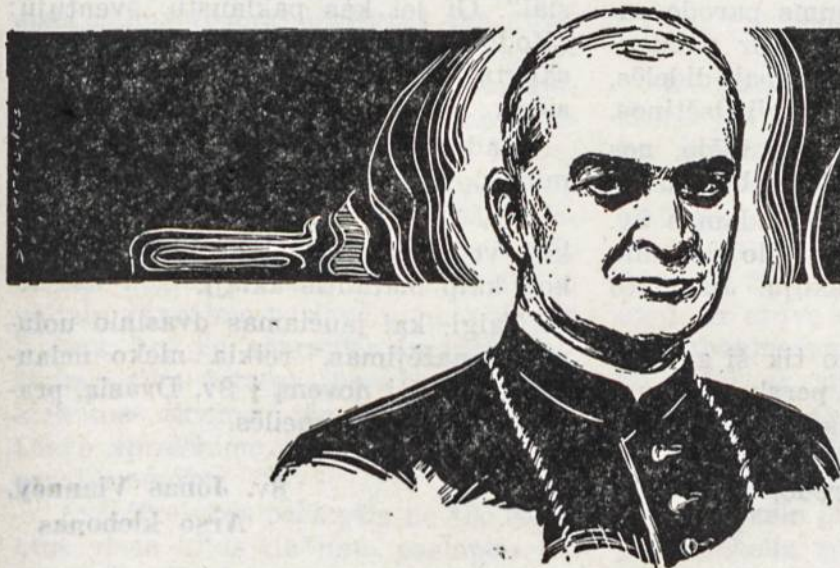

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

TĖVŲ, MARIJONŲ, BENDRADARBIŲ, SAVAITRAŠTIS

KRISTUI IR
BAŽNYČIAI
1909-1959

NR. 24

40-JI METAI

1960 M. BIRŽELIO (JUNE) 11 D.

ŠVČ. TREJYBĖS SEKMADIENIS

Evangelija

Lekcija

Mt. 28, 18 - 20

Rom. 11, 33 - 36

ANUO metu: Tarė Jėzus savo moky-
tiniam: Man duota visa valdžia dan-
guje ir žemėje. Eikite tat ir mokykite
visas tautas, krikštydami juos vardan
Tėvo ir Sūnaus ir šventosios Dvasios
ir mokydami juos laikyti visa, ką tik
esu jums įsakęs. Ir štai, aš esu su ju-
mis visas dienas iki pasaulio pabaigai.

O DIEVO turtų, išminties ir žinoji-
mo gilybe, kaip nesuprantami jo teis-
mai ir nesusekami jo keliai! Nes kas
pažino Viešpaties mintį? Arba kas buvo
jo patarėjas? Arba kas davė jam pir-
mas, kad tam būtų atsilyginta? Nes iš
jo, per jį ir jame yra visa; jam garbė
per amžius! Amen.

Šventoji Dvasia

Šv. Dvasia yra šviesa ir jėga. Ji mus
įgalina atskirti tiesą nuo netiesos, gėrį
nuo blogio. Kaip akiniai padidina daik-
tus, taip šv. Dvasia mums parodo pa-
didintą gėrį ir blogį. Tada ir mažiausios
netobulybės atrodo labai didelės,
mažiausios nuodėmės — pasibaisėtinos.

Švč. Marija niekad nenusidėjo, nes
šv. Dvasia jai parodė blogio baurumą.

Krikščionis, kuris yra vedamas šv.
Dvasios, be vargo palieka šio pasaulio
turtus ir siekia dangiškųjų. Jis mato
skirtumą.

Pasaulio akis temato tik šį gyvenimą...
Krikščionio akis perskrodžia net
amžinybę. Žmogui, kuris leidžiasi veda-
mas šv. Dvasios, atrodo, kad nėra pa-
saulio; o pasauliui atrodo, kad nėra
Dievo.

Jei kas paklaustų pasmerktųjų:
"Kodėl jūs esate pragare," — jie atsa-
kytų: "Dėl to, kad priešinomės šv. Dva-
siai". Gi jei kas paklaustų šventųjų:
"Kodėl jūs esate danguje?" — jie at-
sakytų: "Dėl to, kad klausėme šv. Dva-
sios".

Kada mums ateina kokia nors gera
mintis, tai šv. Dvasios apsilankymas.

Šv. Dvasia mus veda, kaip motina
kad veda dviejų metų kūdikį už ran-
kos; kaip matantis aklaį.

Taigi, kai jaučiamas dvasinio uolu-
mo sumažėjimas, reikia nieko nelau-
kiant kalbėti noveną į šv. Dvasią, pra-
šant tikėjimo ir meilės.

Šv. Jonas Vianney,
Arso klebonas

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Mari-
an Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$3.00
yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor Rev. J. Sakevičius, M.I.C.

DIDŽIOJI PASLAPTIS

3

Kun. F. Gureckas

ŠVČ. TREJYBĖS ŠVENTĖ, kurią šiandien Bažnyčia iškilmingai mini, buvo įsakyta švęsti popiežiaus Jono XXIII 1334 metais. Prieš tai ji buvo švenčiama tik atskirose vyskupijose. Nuo pat krikščionybės pradžios visos Bažnyčios maldos buvo aukojamos Dievui švč. Trejybės vardu, lygiai kaip ir mūsų įsitojimas į Katalikų Bažnyčią per šv. Krikštą yra atliekamas Dievo triasmens vardu. Švč. Trejybės paveikslus ir simbolius matome krikščioniškame mene nuo ankstybiausių krikščionybės amžių. Visas mūsų religinis gyvenimas yra įtaustas į tą gilią tikėjimo paslaptį, paslaptį vieno Dievo trijuose asmenyse. Susidūręs su ta neapreiškama Dievo paslaptimi šv. Povilas sušunka: "O, Dievo turtų, išminties ir žinojimo gylė, kaip nesuprantami jo teismai ir nesusekami jo keliai!" (Rom. 11, 33). Žmogaus proto šviesa jau neperžvelgia švč. Trejybės gilybės, tik tikėjimas padeda mums truputį įžvelgti į tas giliausias Dievo paslaptis. Pilnas, tačiau, gyvenimas švč. Trejybėje bus amžinajame gyvenime, kada palaikintame regėjime ne tik matysime triasmenį Dievą, bet su Juo ir Jame gyvensime. Kaip mažam vabalėliui niekuomet neišaiškinsi sudėtingo žmogaus gyvenimo, taip niekas negali išaiškinti žmogui Dievo vidinio gyvenimo paslaptį, net nei pats Dievas, kol jis nepraplės žmogaus pažinimo ribų kitame pasauly. Tačiau, kiek mes žinome apie švč. Trejybę iš Dievo apreiškimo, vis tiek yra nepaprastai svarbu.

Švč. Trejybės paslaptis ne tik išaiškina visas kitas tikėjimo paslaptis, ne tik nušviečia žmogaus galutinį paskyrimą, bet patį žmogų praplečia ir išaukština. Švč. Trejybės šviesoje žmogus nebeatrodo toks menkas žemės va-

"Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir šventosios Dvasios" (Mt. 27, 19).

balėlis, kurs šiandien atsitiktinai rėplinėja, rytojaus dieną jau jo nebėra. Švč. Trejybės šviesoje žmogus yra reikšmingas vabalėlis, kuris niekuomet neišnyks, bet pradės naują gyvenimą, kaip iš žemės kirminėlio išsiritęs drugelis, skirtas amžinai skraidyti prie Dievo sosto. Jei nebūtų tos amžinosios paskirties gyventi triasmens Dievo laimėje, daugelis žmonių išmainytų savo žemišką laimę su šunelio laime. Vizgydamas uodegą ir laižydamas "boso" rankas, šunelis dažnai daugiau susilaukia pagarbos, negu žmogus, darydamas tą patį. Tik dieviškas gyvenimas, kurio pradžią gauname per Krikštą švč. Trejybėje, galutinai iškelia žmogų virš gyvulio ir pastato jį į angelų eiles. Kaip mes begirsime švč. Trejybę: ar žodžiu, ar darbu, ar giesme, garbė sugrįš mums patiems mūsų pačių išaukštinimu.

Aukštyn širdis!

Žmogaus dvasia yra veržli. Ji nori ištirti jūsų gilybes ir dangaus aukštumus, apvaldyti, suskaičiuoti ir surūšiuoti visa, kas yra žemėje matoma ar nematoma. Apvaldyti žemę yra pačio Dievo žmogui duotas uždavinys. Visa bėda, kad žmogus, apvaldęs vandenį, ar ugnį, ar erdvę užriečia nosį. Tuo tarpu yra labai mažas skirtumas, ar orlaiviais lakiojam, ar ant lazdelės jojam: visų tas pats likimas — po velėna. Kuo žmogus daugiau gyvenime turi ar laimi, tuo sunkiau su visa kuo skirtis. Visi mūsų mokslo laimėjimai ir visa pažanga nepakelia mūsų virš mūsų žemiškos menkystės. Jei pakelsim žmogų ant mėnulio, tai tuo jo nepadarysime nemirtingu. Mirtis tyčiojasi iš kiekvienos žmogaus pažangos. Būtų gerai, kad

mes keltum savo protą ir širdį aukščiau, negu planetos ir žvaigždės ir nesididžiuotum taip, kaip vaikai, paleidę aitvarą. Reiktų kelti širdis į dangaus, Dievo sosto aukštybes, kurios vienos reiškia tikrą žmogaus išaukštinimą. Ne kai mėnulį pasieksim, bet kai pasikelsim į Švč. Trejybės prieglobstį, nebegirdėsime mirties pikto juoko. Kiekviena esame pašauktas į Dievo aukštumas, ir tuščias yra dalykas pasitenkinti kuo nors žemesniu, negu pats Dievas.

Aukštuma svaigina. Lygiai tas pats su gyvenimu Dievuje. Atrodo, kad tas viskas nepasiekiamo, per toli ir nepraktiška. Tačiau taip nėra. Kaip tik Krikšto vanduo nuplauna mūsų sielas, mes tą būsimą gyvenimą Dievuje jau

pradedame. Išganymas mums nėra tik pažadamas, jis yra jau duodamas, tiesa, dar netobuloje formoje. Išganymo sėkla yra pašvenčiama Dievo malonėje, per kurią Dievas gyvena mūsų širdyje ir per kurią išganymas pradamas čia, žemėje, ir vėliau baigiamas danguje. Pakrikštyti tad vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios, tiesa, dar gyvename žemėje, bet savo paskyrimu jau esame išimti iš šios žemės, nes esame Švč. Trejybės turtas ir nuosavybė. Pakrikštytai sielai mėnulio per žemai, žvaigždės per žemai ir viskas per žemai, kas nepasiekia Dievo aukštybių. Aukštyn širdis! — arba, kitaip sakant, nesustokime prie sputnykų!

Šv. Dvasios ir šventųjų misija

Kun. J. Mačiulionis, MIC

Trečiasis Dievo asmuo, Šventoji Dvasia, šioje žemėje turi labai svarbią misiją. Antram Dievo asmeniui, Dievo Sūnui, priskiriama mūsų atpirkimo darbas, bet pašventimo darbas priskiriama Šv. Dvasiai. Ji rūpinasi kiekviena siela be išimties, kad Josios gausios malonės pasiektų visus ir kad kiekviena pašventimo darbas įvyktų ko tobuliausiai. Šventoji Dvasia vadovauja visai eilei rinktinių asmenų, per kurių veikimą taip gražiai vyksta žmonių sielose Josios pašventimo darbas.

Mums gerai yra žinoma, kokių būdu Šventoji Dvasia parenka vieną asmenį ir jį pastato į šventojo Tėvo pareigas, ir jam suteikia gausumą savo malonių, ir kaip per metų metus toks asmuo dalina Šventosios Dvasios didžiuosius malonių turtus. Prieš vienerius metus visus nustebino, kada Šventoji Dvasia pasirinko 77 metų senelį kardinolą į šventojo Tėvo pareigas. Kardinolai, pasiekę tokius senatvės, daugiau mąsto apie mirtį, kaip laimingai bei maldingai užbaigti šią gyvenimo kelionę ir pradėti naująjį gyvenimą

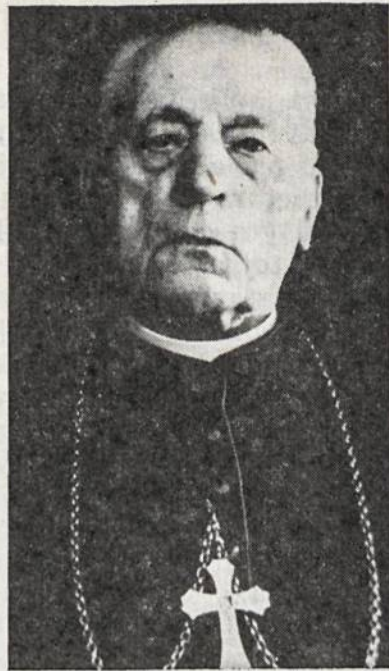
su šventaisiais danguje. Bet Šventoji Dvasia taip nuteikė kardinolus konklavėje, kad tartum jie pamiršo senelio amžių ir tik žvelgė į jo didį darbštumą bei kitas kardinolui Roncalli Šventosios Dvasios suteiktas malones. Dabar matome naujojo šv. Tėvo Jono XXIII grąžiuosius ir gausiuosius nuveiktus darbus. Visi mes jais džiaugiamės ir jaučiame norą šv. Tėvui ko daugiausia padėti ir jojo senatvę kiek palengvinti, nes Šventoji Dvasia mus mokina, kad ir mes ne mažiau darbuotumės dėl sielų išganymo ir jų pašventimo, kaip šventasis Tėvas, jau sulaukęs 78 metų amžiaus.

Arčiau mūsų Šventoji Dvasia pastaato vyskupą, kuriam yra pavesta mūsų sielos pašventimas ir tėviška globa. Kas yra dalyvavęs vyskupo konsekracijoje, gali gerai prisiminti, kad tose ceremonijose trys kiti vyskupai, dėdami savo rankas ant naujo konsekruojamo vyskupo galvos, meldžiasi šiaip: "Accipe Spiritum Sanctum—Imk Šventąją Dvasią." Ir tuo momentu Šventoji Dvasia pakelia kunigą į vyskopus ir

jam suteikia didelių malonių, ne vien jam, bet taip pat per jį ir daugeliui kitų, nes vyskupui leista šventinti jaunuolius kunigais, suteikti Sutvirtinimo sakramentą ir savąjį palaiminimą. Žmonės suprasdami, kokias gausias malones Šventoji Dvasia teikia vyskupui ir kaip per jį Ji atlieka svarbią misiją, visur ir visuomet reiškia vyskupui gilią ir nuoširdžią pagarbą.

Dar arčiau mūsų Šventoji Dvasia pastato kunigą, kuris beveik kasdien vienaip ir kitaip mums teikia Šventosios Dvasios malonių, ypač Atgailos sakramente ir Eucharistijoje. Nors vyskupas yra daug aukščiau pastatytas už kunigą Bažnyčios hierarchijoje, bet sakramentų dalinime, išskyrus Kunigystės ir Sutvirtinimo sakramentus, kunigas dalina tas pačias Šventosios Dvasios malones tikintiesiems. Taigi Šventoji Dvasia taip sutvarkė Bažnyčios hierarchiją, kad joje vienas šv. Tėvas turėtų neklaidingumo dovaną, gi daug vyskupų būtų arčiau jiems pavestų tikinčiųjų, o dar daugiau kunigų, kurie patogiau galėtų dalinti žmonėms Šventosios Dvasios malones, dažnai primant šv. sakramentus.

Kadangi pašventimo darbas yra toks svarbus, reikalingas ir didis, Šventoji Dvasia šalia Bažnyčios dvasiškių yra pasirinkus visą kariuomenę šventųjų, kurie, jau užsipelnę amžiną laimę danguje, Šventosios Dvasios siunčiami atlikinėja įvairias pasiuntinybes ir paruošia žmones Šventosios Dvasios malonėms. Nors šventieji nedalina sakramentų, nekonsekruoja vyskupų ir nešventina kunigų, bet nusidėjėlių atsivertimuose ir jaunuolių pasirinkime Bažnyčiai tarnauti jie tikrai sulošė svarbią rolę. Krikšto sakramente Bažnyčia skiria naujam krikščioniui bent vieną šventąjį globėją. Taip pat ir Sutvirtinimo sakramente leidžia mums pasirinkti dar naująjį šventąjį globėją. Tikintieji, suprasdami šventųjų bei globėjų reikšmę žmogaus gyvenime, dažnai sau pasirenka kitus šventuosius globėjais. Taip pat bažnyčia ir mokyklos pasirenka šventuosius globėjus. Or-

Vysk. Teofilis Matulionis, ilgametis Sibiro kankinys, dabar gyvenąs naminiame arešte Lietuvoj, šv. Tėvo Jono XXIII paskirtas šv. Sosto asistentu. Šį titulą turėjo a. a. arkivysk. Skvireckas ir a. a. vysk. Karosas.

ganizacijos ir maldininkai irgi kreipiasi į šventuosius globėjus.

Nors viešoje maldoje leista kreiptis tik į tuos šventuosius, kurie yra Bažnyčios paskelbti palaimintaisiais arba šventaisiais, tačiau žmogus privačiai gali pasirinkti betkokį asmenį, kuris jo nuomone baigė savo gyvenimą šioje žemėje šventumo garse. Bažnyčia net ragina tikinčiuosius kreiptis į tuos Dievo tarpus, kad Šventoji Dvasia tokią pamaldumą panaudotų beatifikacijos eigai.

Katalikų Bažnyčia yra turtinga Šventosios Dvasios dovanomis, bet tikintieji nevisuomet įvertina šių brangių Šventosios Dvasios turtų. Šventieji danguje nori mums padėti ir mūsų gyvenimą padaryti laimesniu, tačiau labai daug tikinčiųjų mažai kreipia dėmesio į Šventosios Dvasios malonių planą ir net Krikšto sakramente šven-

KRIKŠČIONIŠKOJI DOGMA

Kan. V. Zakarauskas

Daug yra apie dogmas prikalbėta ir prirašyta... Dažnai kalbėtojas ar rašytojas jas puola ar pajuokia vien tik dėl to, kad neturi jokio supratimo, kas gi iš tikrųjų yra dogma. Taigi, kas gi pagaliau yra toji dogma? Kokie reikalavimai jai statomi, kad Bažnyčia ją kaip tokią paskelbtų? Pirmoji jai būtina reikalinga sąlyga, kad paskelbtosios dogmos turinys būtų Dievo apreiškimas, t. y. būtų paimtas iš Šv. Rašto ar Padavimo. Dogmos turinys priklauso apreiškimo lobiui. Dogmos turinys turi būti plaukti iš vieno ar kito apreiškimo šaltinio, kitaip Bažnyčia negali skelbti tai tikėjimo tiesa.

Krikščioniškoji dogma nėra kokia nors tik mokslinė teorija ar nuomonė, ar laiko pažiūra, koks nors išsivaizdavimas ar jausmų pareiškimas. Dogma yra amžinoji tiesa, Dievo apreiškta ar Bažnyčios kaip tokia patiekta tikėti. O jos turinys nėra žmonių išminties padaras, bet plaukias iš visažinančio ir teisingojo Dievo. Mūsų Bažnyčia didžiuijasi ta garbinga minia apaštalių, Bažnyčios tėvų, Jos mokytojų, kurie Bažnyčios prieglobstyje pasiekė dangiškos garbės ir savo raštais praturtino mūsų tikėjimo žinias. Ir tą jų gilią mintį Bažnyčia vertina bei brangina, tačiau jų mokslo išvados nėra skelbiamos dogmomis. Joks visuotinis Bažnyčios susirinkimas, joks popiežius negali pats prasimanyti kokios nors dogmos. Mat iš kiekvienos dogmos turi spindėti dieviškos žiežirbos. Kiekviena dogma remiasi Dievo apreiškimu.

Dogmos, kaip dieviškos tiesos, galioja visiems laikams ir visų tautų žmonėms. Jos niekad negali pasenti, keistis, būti taisomos. Dievo paskelbtoji

tojo globėjo dažnai taip pakeičia vardą, kad nė dviejų raidžių to vardo nebūna.

Būtų gera, kad niekas savo šventojo globėjo vardo nekeistų, bet jį visur ir visuomet laikytų didelėje pagarboje.

tiesa yra pilnutinė ir jokia žmogiškoji galybė neturi teisės net mažiausios tos tiesos dalelės pakeisti. Tiesa, kuri priklauso nuo žmonių ūpo, nuotaikos, nebūtų tiesa.

Pagalvokime apie tą inžinierių, kuris norėdamas pastatyti tiltą per didelę upę, visai nepaisytų matematinių, technikinių dėsnių ir pagal savo ūpą juos pakeistų. Kokios pasekmės būtų jo statybos? Katastrofa! Tiesos negalima kaitalioti, nes tai sektų baisios pasekmės... Tas pats religijos srityje. Taigi dogmos, kaip dieviškosios tiesos, yra nekeičiamos. Bažnyčia taip pat neturi galios dogmų pakeisti ar jų išsižadėti, nors pasikeistų laikai ar žmonės reikalauja jas pakeisti bei panaikinti. Bažnyčia negali atsižadėti tų tiesų, nors netektų ir milijonų tikinčiųjų. Dogmos yra dieviškasis lobis. Bažnyčia yra tik jų užvaizdas. Tat neturi jokios teisės jų pakeisti ar kitaip aiškinti.

Bet ar Bažnyčia amžių bėgyje nepaskelbė naujų dogmų? Taigi dogmos yra žmonių darbas, teologų išgalvojimas, bažnytinės valdžios varžtai, žmogaus sąžinės priespauda. Taip kalba tie, kurie kovoja prieš tai, kas yra antgamtiška.

Kada Bažnyčia skelbia dogmas, mus moko visada tik senų Kristaus paskelbtų tiesų. Jos skelbiamos, kada plinta klaida prieš tą ar aną apreiškime paskelbtą tiesą arba kada Bažnyčia nori, kad mes labiau į kurią nors tiesą įsigilintume. Tada Bažnyčia tą tiesą tik daugiau iškelia aikštėn ir ryškesniais žodžiais apibrėžia ir ją gina. Bet kiekviena dogma yra paimta iš apreiškimo šaltinio. Niekad negali būti paskelbta tiesa, kuri apaštalių laikais nepriklausė dieviškam lobynui. Ir kada Bažnyčia šimtmečių bėgyje vieną ar kitą tiesą iškilmingai dogma paskelbė, tai reiškia, kad gyvenimo reikalavimai pažadino tai padaryti.

Mokyklos suole sėdint išmokstama tikėjimo tiesų. Tada rodos viskas aiš-

ku: Nekyla jokių abejonių. Bet amžiumi bręstant, nekartą nusiaubia žmogų abejonių banga. Tačiau nėra čia ko stebėtis. Žmogaus protas didėja, ir tų mokykloje įgytų žinių apie tikėjimą nepakanka. Reikia tat jas pagilinti, padidinti. Tokiu būdu didėja žmogaus tikėjimo pažinimas, bet tos tiesos, apie kurias jis daugiau sužinojo, pasiliko tos pačios.

Panašiai elgiasi Bažnyčia besigrumdama su klaidomis. Jau žinomas tiesas tik apibrėžia ir jas aiškiau bei tiksliau paskelbia taip vadinamų dogmų formoje.

Kaip iš sėklos grūdo išsivysto savo rūšies augalas, šviesos, šilumos ir lietaus dėka, atsiranda to augalo atskiros dalys: lapai, žiedai ir vaisiai, taip vystosi amžių bėgyje dieviškasis apreiškimas, kas kart aiškiau iki Bažnyčia, kaip subrendusį vaisių, patiekia tikėjimui. Apreiškimas jau yra baigtas su Kristumi ir apaštalais. Ir jei Bažnyčia skelbia naują "dogmą", tai ji daro ne ką kitą, kaip vykdo Kristaus įgaliojimą, kuris Jai suteikė teisę ir pareigą pagal laiko reikalavimą vieną kitą tiesą aiškesnėje šviesoje iškelti, kuri priklauso tikėjimo lobiui ir kaip aptarta dogma pastatoma prieš klaidą.

Mūsų laikais daug yra kalbama, visai nesigilinant į tiesą: "Mes norime religijos, mes siekiame tokios krikščionybės, kuri nebūtų suvaržyta dogmomis". Savo laiku G. K. Chesterton apie tai rašė: "Religija be credo ir dogmų". Bet religijoje išsižadėti credo ir dogmų, reiškia nuoseklumo dėlei išsižadėti ir gamtos mokslo tiesų. Bet ar tai galima?

Religija be tiesų — dogmų yra klaidus kelias per ūkanomis nusiaubtus pelkynus. Krikščionybė be stiprių tikėjimo tiesų — dogmų išsivysto į neapvaldomų jausmų chaosą. Tai būtų kelionė ne gerai grįstu keliu, bet klampiais smėlynais ir liūliuojančiomis kemsynėmis. Paneigus krikščionybės dogmas, neigiamas ir Dievo apreiškimas, o vieton apreiškimosios tiesos pasirenkama klaidi žmogiškoji nuomonė. Tik ant

granitinių, nekintamų amžinų tiesų, galime su šv. Povilu sušukti: "Aš žinau kam tikiu". Tikiu ne žmogaus minties padarui, rašytojo vaizduotei, kuri yra nuspelvinta dienos mados dvasia, ne žmogui, kuris kuria religinę sektą ar bando "reformuoti" tikrąją religiją. Bet tikime amžinajam Dievui, tiesos šaltiniui, ir su šv. Petru sakome: "Tu, Viešpatie, turi amžinojo gyvenimo žodžius."

Danijos vyskupas Teodoras Suhr, naujai išrinktas Skandinavijos vyskupų konferencijos pirmininku, artimas lietuvių bičiulis Danijoje ir daug jiems padėjęs pokariniu tremties laiku, mielai dalyvaudamas tautinėse šventėse: Stovi kun. dr. J. Tadarauskas, tuometinis Danijos lietuvių kapelionas, dabartinis Hamiltono lietuvių klebonas Kanadoje.

Aš esu įsitikinęs tvirčiausiai, kad gatvės šlavėjas, kuris pašalina nešvarumą nuo viešųjų kelių ir aikščių ir tuo sulaiko visas galimas epidemijas, yra labiau vertas padėkos ir pagarbos, negu tas romanų rašytojas, apkrautas ordenais, titulais ir garbe, kuris spausdina savo vaizduotės nešvarumus ir užkrečia maru skaisčias žmonių sielas.

Emil Fiedler

KRISTAUS KANČIOS VAIDINIMAI

A. Diemedis

Šiomis dienomis, gegužės 19, po dešimties metų pertraukos, prasidėjo garsieji Kristaus kančios vaidinimai pasauly plačiai išgarsėjusiam Oberammergau miestely. Vaidinimai tęsis per visą vasarą iki rugsėjo 30. Kadangi gal nevienas skaitytojas turės progos šimet pats tuos vaidinimus savo akimis pamatyti, gal bus pravartu ir iš anksto ši tą apie juos patirti. O tiems, kurie negalės pamatyti, šis rašinėlis duos bendrą supratimą apie Kristaus kančios vaidinimų prasmę ir reikšmę.

Neseniai skaičiau viename amerikiečių žurnale, kad daugiau kaip prieš šimtą metų panašius Kristaus Kančios vaidinimus norėta surengti ir čia Amerikoje. Tačiau to plano sumanytojas sutikęs nenugalimų kliūčių. Bet šiandien jam jau esą nesunkiai būtų pavykę tą sumanymą įvykdyti. Iš tikrųjų Kristaus kančia ir čia nevienoj vietoj suvaidinama, ir net tokiam Hollywoode ir dargi atvirame gamtos teatre, tačiau jie visi yra kitokio pobūdžio, kaip Oberammergau Kristaus kančios vaidinimai.

Pasaulinio garso miestelis

Pats Oberammergau miestelis yra nepertoli nuo Vokietijos Austrijos sienos, apie 40 mylių į pietus nuo Miuncheno, Bavarijos sostinės. Miestelio vardas yra kilęs nuo Ammerio upės ir reiškia Aukštesnioji Ammerio sritis arba apylinkė. Už kelių mylių į šiaurę yra ir Unterammergau miestelis, bet kas ką apie jį žino?

Oberammergau jau nuo senų laikų buvo pasidaręs svarbus perėjimo punktas pirkliams, kurie keliaudavo net iš Tolimųjų Rytų ar Italijos. Jie gabendavo savo prekes pro Brennerio tarpekį — vienintelį praėjimą iš pietų Austrijos — pro Innsbruką, pro vadintus Klaudijo vartus šiaurėj, kol pa-

siekdavo svarbų prekybos centrą — Augsburgą.

Kol keliai būdavo geri, kol nebūdavo žiemos, vietos gyventojai padėdavo ypač Venecijos pirkliams gabenti prekes. Bet atėjus žiemai, nebelikdavo darbo. Imdavosi kitko — drožinėjimo įvairių daiktų iš medžio, nes ten pat būta gero miško medžio. Pradžioj darė namų apyvokos daiktus, vėliau ėmė išdrožinėti ir šventųjų statulas ir kitus daiktus, kaip kad darydavo ir mūsų, lietuvių dievdirbiai.

Juodoji mirtis ir kas po to?

Bet štai Trijų dešimtų metų karo metu ramų slėnio miestelį, tikriau, dar kaimą, nusiaubė sunki vadinama "juodoji mirtis" — maras. Per trumpą laiką išmirė net 84 žmonės. Susirinkę bažnyčioj likę gyvieji pasižadėjo kas dešimt metų vaidinti Kristaus kančią, jei pasibaigs maras. Iš tikrųjų maras, kurį buvo užnešę čia bekariaują švedai, tuoj ir pranyko.

Dar prieš tai vieno dailidės sūnus papasakojęs, kad jo tėvas mirdamas matęs kryžiaus viziją, ir tai buvęs ženklas žmonėms šauktis pagalbos į dangų.

Kai tik maro epidemija pranyko, jau sekančiais 1634 metais oberammergamiečiai, tėvų benediktinų vadovaujami, pradėjo vykdyti savo pažadą — pirmą kartą suvaidino Kristaus kančią, kaip didelės dangui padėkos ženklą.

Nuo 1670 metų pradėta vaidinti kiek vieną lyginių metų dešimtmetį, jeigu tik nesutrukdydavo karai. 1934 buvo sukaktuviniai 300 metų vaidinimai, kuriuos matę arti pusės milijono žmonių.

Artistai ir jų vaidinimai

Kristaus kančios vaidinimus ten atlieka tik vietos gyventojai, ne kokie specialūs artistai. Jie į visą tą reikalą

labai rimtai žiūri, tuos vaidinimus pergyvena ne kaip vaidybinių, bet kaip religinių veiksmą. Dėl to jie ir skiriasi nuo kitų kraštų daugiausia atsitiktinių Kristaus kančios vaidinimų. Kaikas neteisingai prikiša biznio reikalą. Bet buvo atmestas vieno milijono dolerių pasiūlymas vaidinimus nufilmuoti.

Dar pusmetį prieš vaidinimų pradžią vaidintojus pagal vaidmenį parenka tam tikras komitetas, kurį sudaro miestelio klebonas, burmistras (majoras), miestelio taryba ir net specialiai visų gyventojų rinkti asmenys.

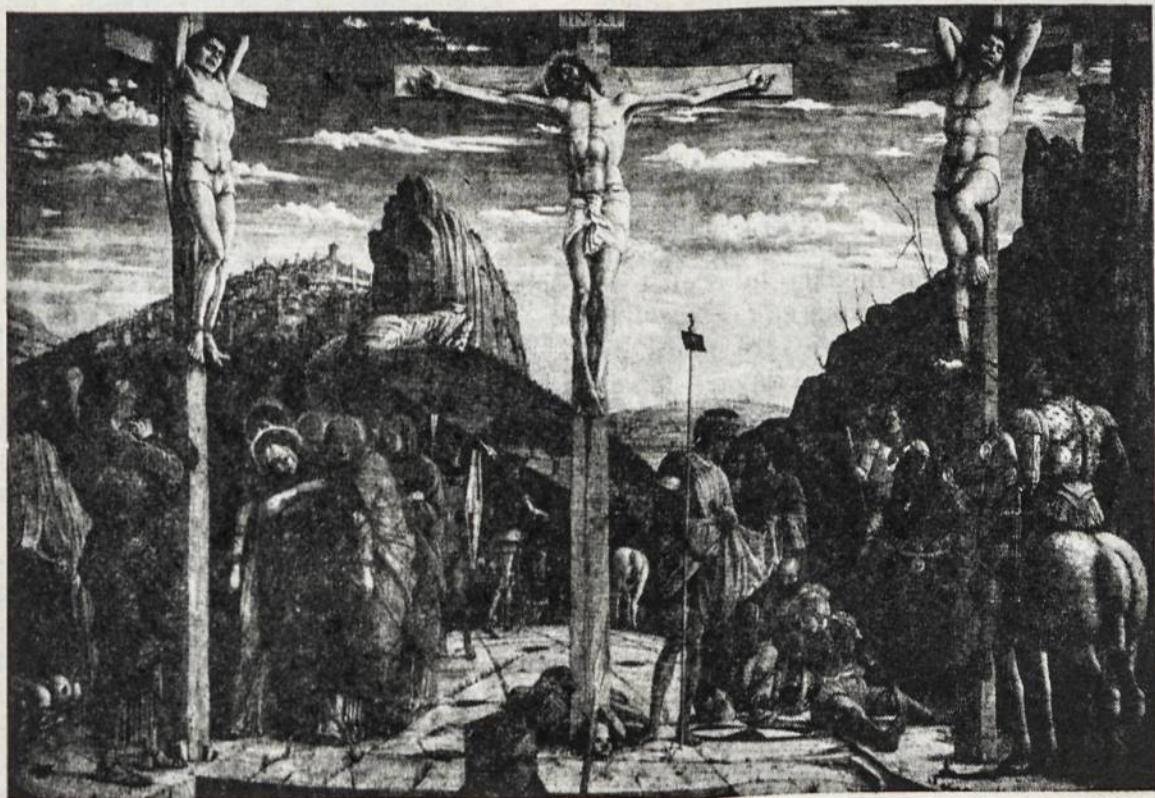
Vaidinimai vyksta atviros gamtos teatre, betkokiam orui esant, iš ten paprastai matyti visa apylinkė, kalnai, miškai. Žiūrovams paruošta ligi 6000 vietų. Vaidinimams nevartojamos kaukės, perukai, grimai; dėvimi brangūs tradiciniai drabužiai, pritaikyti Senojo ir Naujojo Testamento laikams. Tegali vaidinti tik netekėjusios moterys. Vyrai jau per ilgesnį laiką augina barzdas ir ilgus plaukus.

Kristaus kančios vaidinimai — ne spektaklis smalsuoliam

Tą dieną prieš vaidinimą įvyksta ankstyvos 6 valandos iškilmingos šv. Mišios, kur paprastai gieda choras ir groja orkestras. Vaidinimas vyksta nuo 8 valandos ryto iki 6 val. vakaro su dviejų valandų pertrauka pietums. Vaidinimas susideda iš 16—18 veiksmų, vaidina apie tūkstantis žmonių. Šiomet numatyta iš viso 81 vaidinimas.

Kas važiuotų į tuos vaidinimus, turi atsiminti, kad važiuoja ne į kokio teatro vaidinimą, bet į religinį veiksmą, susikaupimą. Šiomet Miuncheno vyskupas Oberammergau kančios vaidinimams suteikė vadinamą missio canonica teises, tai yra leidžia žiūrėti į juos kaip į maldingumo veiksmą.

Lietuviams Kristaus kančios vaidinimų reikalais Miunchene rūpinasi kun. Dr. J. Aviža (Muenchen 2, Unterer Anger 17/I). Vaidinimai lietuviams būsią rugpjūčio 1, Pasaulinio Eucharistinio Kongreso metu.

Mes daugelį kartų esame girdę ir skaitę vieną ryškiausių mums Kristaus paliktų pavyzdžių apie artimo meilę, būtent apie samarietį, kuriam pagailo skaudžiai nuskriausto ir pakelėje palikto žmogaus.

Ano meto Samarija buvo lyg Pales-tinos vidurkis, įsispraudęs tarp Judėjos ir Galilėjos. Žydai samariečių nemėgo, laikė juos "negrynakraujais", nors ir samariečiai garbino tikrąjį Dievą ir ant Gorizim kalno turėjo savo šventyklą. Jie tačiau negalėjo išvengti bendravimo su žydais dėl jų krašto tokios geografinės padėties. Ir Judėjos gyventojams prasilenkti su samariečiais būdavo sunku arba turėdavo daryti didelę užuolanką. Tas pat buvo ir su Galilėjos gyventojais, palaikančiais nuolatinį ryšį su Jeruzale, vadinas, su Judėja.

Keliaujant iš Judėjos į Samariją, tekdavo visaip lenkti gana aukštus uolėtus kalnelius, kurių tarpekliuose dažnai pasitaikydavo susimetusių pakeliui plėšikų, gi vėlesnio meto įvairių sukiliimų dalyviai tenai rasdavo vietos slapstoms sueigoms.

Iš anų senovės laikų ir vietų mintimis persikėlę į mūsų gyvenamąjį amžių, gerai apsidairę, dažnai galime sutikti žmonių, kurie mums nedraugiški, linkę mus ne vien medžiaginiai, bet ir dvasiniai apiplėšti. Ir, ką sakau — "linkę apiplėšti", o juk prieš 16 metų jie mus ne vien apiplėšė, bet išvarė iš savo pastogių ir savo nuo amžių tėvų ir prosenuolių gyventos žemės...

Tai buvo 1944 metų didžiojo Rytų Europos tautų bėgimo metai, didelio vargo ir skurdo metai, kada ne vienas bet tūkstančiai žmonių, tame skaičiuje moterų ir vaikų, traukė į Vakarus, siaubo pilnomis akimis į nežinią, klaidingai tegalėdami pagalvoti, kas gi bus, kai iš terbelės, ryšulėlio ar dėželės pasibaigs ir paskutinis iš savo pastogės išsineštas duonos trupinėlis?!...

Daug lietuvių pasuko Austrijos sostinės, Vienos link. Ar dėl to, kad atrodė atokiausia vieta nuo Lietuvos sienos, ar kokio neaiškaus gando vedini. Žodžiu, žmonės patraukė bombų nepaliestos Vienos link.

Tokiame didmiestyje ne visiems pasisekė susirasti kokią užuovėją. Daugelis patraukė toliau į Vakarus, pasisklaidė po mažesnes vietas ir net kaimelius, nors vietinių gyventojų nebūdavo draugiškai sutinkami, dažnai turė-

Kun. F. Gureckas

davo paveikti magiškasis įsakymas. Ieškant pastogės mieste, dažnai būdavo galima sutikti darbo įstaigos agentą, medžiojantį žmones į apsaugos apkasų darbus. Jei kam pavyko gauti kokiame viešbutėly nakvynę, tai tik keliom dienom, o vėliau... nešdinkis, kur akys neša. O bėglių skaičius vis dar didėjo, pradėjo atvykti ir sužeisti iš raudonarmiešių orlaivių pakeliui į Vieną. Artėjo šaltas ruduo ir nei kiek nešiltesnė žiema, ir skurdas jau pradėjo veržtis pro visus bėglių drabužius, pro nudėvėtą apavą, pro mažų vaikučių rudeningus drabužėlius. Ašarų ir aimanų, tiesa, niekas nerodė viešai, nes iš so-

A. TYRUOLIS

ŠV. DVASIOS ATSIUNTIMAS

*Taip laukė jie, su nerimu šventuoju,
Žadėtos valandos, kuri pašvenčia
Ugningai veiklai ir išsprendžia,
Ko silpnos jėgos niekad nevalioja.*

*Jų džiaugsmui jų tarpe buvo Toji,
Kuri patyrė negirdėtą kančią,
Dabar padariusią šiai laimei brandžią
Žadėtą stebuklu jai, dieviškuoju:*

*Šventos ugnies liepsna kaip kalavijai
Atvėrė jų lūpas ir jų širdis
Dar nekalbėtiems žodžiams ligi tolei.*

*Galingam darbui jėgos jų atgijo:
Jie kalba svetimiams, kurie juos girdi,
Kaip ir savus — dabar visi kaip broliai!*

čios austrų minios vargu jau būtų kas pajutęs šiltos širdies suplazdėjimą, nors ir buvome krikščionių krašte.

Ir va, šitame, niekada netikrame rytdienos buties, laike nežinau nei kada, nei kaip Vienoje atsirado buvęs Tauragės Komercinės gimnazijos kapelionas kun. Feliksas Gureckas. Pasitelkęs du tris studentus, pradėjo rūpintis daugiausia kaip tik tokiais žmonėmis, kuriuos reikėjo gelbėti nuo vokiečių prievartos lagerinių darbų. Patekę į tuos darbus, mūsų žmonės buvo blogiau traktuojami už gyvulius. Tuo keliu ne vieną nuvarė į kapus be laiko arba sužalojo sveikatą.

Nemanau, kad kun. F. Gureckas, švenčias 25-rių metų kunigystės sukaktį, būtų tuomet sudarinėjęs sąrašus tų žmonių, kurie ilgesnį ar trumpesnį laiką pabuvojo jo suorganizuotoj stovykloje, iš kurios tur būt niekas nepakliuvo į darbus po žiauria nacių lazda. Ar tas šiandien svarbu, ar nesvarbiau, kad jis, kaip anas apaštalių laikų samarietis, parūpindavo neturtingiems žmonėms pastogę, duonos ir šokią tokią

užuvėją ar saugumą nuo rytdienos gal dar skaudesnių smūgių. Prisimenu man, kad be kapeliono kun. F. Gurecko šiandie neturėtume tokio Čiurlionio vardo choro, kuris mūsų tautinei savigarbai labai daug davė. Kiti, tikiu, prisimins jį savo maldose.

Kai raudonasis maras nuo Vengrijos sienos pradėjo grėsti pačiai Vienai, kun. Gureckas paskutinis pasitraukė, pirmiausia gelbėdamas žmones.

Prisimindamas anas neramias dienas ir naktis, kažin ar kun. kapelionas benorėtų kitokio atpildo už savo tikrai didelį pasišventimą artimo nedaliai sumažinti ir ar begalėtų būti jam didesnis atlyginimas už dėkingą vargšo ašarą!

Svarbu juk ne skaičius, bet pats žmogus, o svarbiausia, kad ir mes savo tremty buvome susitikę naujųjų laikų samarietį kun. kapeliono asmenyje, kurio niekas neskyrė, niekas o nieko jam nežadėjo, bet jis ėjo krikščioniškos širdies vedamas ten, kur pajėgė švelniai nubraukti karčią savo brolio bedalio ašarą...

Prie Jėzaus altoriaus

Jaunuolis:

Kaip maloni yra man tavo šventovė, galybių Viešpatie! Mano siela iš ilgesio alpsta, nes noriu tave turėti. Garbinga, miela ir kilnu būtų paaukoti tau, Viešpatie, šventąją Ostiją tavo šventovėje melstis ir giedoti tavo garbei!

Svarbu būtų skelbti apreiškąją tiesą, tavo, Dieve, teisingumą ir beribi gailingumą, kviesti nutolusius nuo tavęs atgailon ir išvaduoti sielas iš jų nuodėmių!

Tikėjimu nušvistų sielos, iš vandens ir šventosios Dvasios gimtų dangui Dievo vaikai, pasiliautų žmonijos priešo galia, pagytų sielvartų kamuoti varguoliai, šventieji pripildytų tavo, Dieve, laimės erdves.

Kas man gali duoti, visagalis Dieve, kad pajėgčiau pakreipti į tave žmones, kad visur kiltų tavo garbė, padėka, tavo vardo meilė, kad galimai visi žmonės tau tarnautų?

Viešpats:

Mano sūnau, tu trokšti kunigystės, trokšti gero darbo, — prašyk pašaukimo. Net patys apaštalai neišsirinko manęs, bet aš juos pasirinkau, paskyriau juos, kad nešų vaisiaus kantrybėje. Visos sielos yra mano krauju ir gyvybe pirktos. Jos yra mano. Joms vadovauti pats parenku vadus, mano kunigus, parodęs jiems mano didį gailingumą.

Mano sūnau, kunigo našta yra persunki angelams. Kaip tu ją pakelsi, jei aš tau nepadėsiu? Tik į mane atsiremęs, sutapęs su manim, gausi mano galybės ir jėgos. Aš sustiprinu tuos, kuriuos pašaukiu. Ješkok pašaukimo. Pasitark su dvasios vadu. Mano Bažnyčios vadai apreišk tau mano valią.

Pasirūpink, sūnau, kad tavo pašaukimas ir išrinkimas būtų tikras: melskis, besiruošdamas mano tarnybai.

K.A.M.

Laimės paslaptis

Apie garsų Amerikos prezidentą Franklin yra pasakojama, jog jis Philadelphiajį kiekvieną rytą, eidamas į savo raštinę, turėdavo praeiti pro vieną naujai statomą namą. Ten jis matydavo keletą mūrininkų, kurių vienas ypatingai skyrėsi nuo kitų. Kartą jis jį pašaukė ir paklausė:

— Mielas vyre, prie tokio sunkaus darbo kiekvieną dieną esi linksmas ir gyvas. Iš kur tai visa gauni? Manau, kad to linksmumo sudarymui tamsta turi tam tikrą paslapčią?

— Taip, p. prezidente, — atsakė tas darbininkas, — ta paslaptis labai paprasta.

— Tai labai įdomu, — nustebo prezidentas Franklin. — Ar negalėtum tą paslaptį man pasakyti?

— Mielu noru, — juokdamasis atsakė, — ta paslaptis, kuri man duoda

linksmumo, pasitenkinimo ir gyvumo, yra mano šeima pasilikusi namuose. Kada aš einu į darbą, mano žmona man palinki daug laimės, o kada aš iš darbo į namus sugrižtu, ji vėl su vaikais mane džiaugsmingai pasitinka. Jūs nežinote, p. prezidente, kaip tas mane daro laimingą. Po vakarienės mes dar valandėlę sėdime, žaidžiame, skaitome geras knygas. Prieš gulsiant pasimeldžiame. Aš esu vargingas žmogus, duoną uždirbu sunkiai ir pavojingai, tačiau esu laimingas ir patenkintas savu gyvenimu, nes namuose turiu gerą žmoną ir vaikų motiną.

I. Š.

Dar nevėlu užsirašyti į Tarpt. Eucharistinio kongreso Miunchene ekskursiją, kuriai vadovauja kun. V. Bagdanavičius, MIC, Rašykite: 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill.

Klausimai ir atsakymai

Kas yra Padavimas, kuris minimas, kaip mūsų tikėjimo šaltinis?

Padavimą sudaro tos Dievo apreikštos tiesos, kurias skelbė apaštalai, bet kurios nebuvo surašytos Dievo įkvėptose knygos. Padavimas liečia tikėjimo ir dorovės tiesas. Todėl Padavimą mes turime priimti su ta pačia pagarba, kaip priimame šv. Raštą. Bažnyčia, mūsų neklaidingoji motina, mums nurodo, kur yra tikrasis Padavimas.

Kaip mes galime įrodyti, kad Padavimas yra apreikšimo šaltinis?

V. Jėzus skelbė tiesas žodžiu ir neliepė apaštalams jų surašyti, bet toliau jas skelbti. Tik po V. Jėzaus įžengimo į dangų buvo surašytos Naujojo Įstatymo knygos. Šv. Jonas mini, kad daug yra tokių dalykų, kuriuos skelbė Jėzus Kristus, tačiau nėra surašyti.

Krikščionybė jau buvo gerokai paplitusi, kai buvo parašytos Naujojo Įstatymo knygos, o, be to, ir ne visi galėjo jomis naudotis. Juk dar nebuvo spaudos, o tik rankomis būdavo persiunčiama ir ne visi mokėjo skaityti. Bažnyčioje yra grynai religinių papročių, kurių nėra užrašytų šventose knygose, pavyzdžiui, paprotys krikštyti kūdikius, švęsti sekmadienį, o ne šeštadienį (subatą) ir pan. Tai visa remiasi Padavimu.

Kur padavimas išliko iki mūsų laikų?

Kalbėdami apie Padavimą, mes neturime mintyti tų paprastų žmonių pasakojimų, kurių turi visos tautos apie savo didvyrius ir kitus dalykus. Šventojo Padavimo tiesos neina iki mūsų laikų iš lūpų į lūpas, bet jos išreikštos gyvenimo praktikoje. Taip Padavimas išliko iki mūsų laikų dalinai bendruose Bažnyčios papročiuose, dalinai Bažnyčios tėvų raštuose ir krikščioniškosios senovės paminkluose (pav. katakombų paveiksluose, maldose bei apeigose, teikiant šv. sakramentus), dalinai sustatytuose tikėjimo išpažinimuose.

Ar privalo duoti auką parapijos bažnyčiai tos mergaitės, kurios jau turi darbą?

Privalome išlaikyti parapijas ir jas aptarnaujančius kunigus. Beveik kiekviena parapija Jungt. Amerikos Valstybėse turi ir mokyklą. Todėl su kunigo išlaikymu susijęs yra ir mokyklos išlaikymas. Dabar Bažnyčia nenustato, kokio didumo toji auka turėtų būti. Kiekvienas aukoja pagal savo išgalę. Ir tos mergaitės, kurios jau uždarbiauja ir laisvai tais uždirbtais pinigais verčiasi, privalo dalį savo uždarbio paskirti ir bažnyčiai.

Girdėjau misionierių pamokslą sakant, kad kiekvienas septynis kartus nusideda per dieną. Kaip tai suprasti?

Greičiausia, tas misionierius minėjo šv. Rašto Patarlių knygos žodžius: "Septynis kartus teisusis puls ir atsikels, bedievis gi nugrims į nelaimę" (24, 16). Čia kalbama ne apie teisiųjų nuodėmę, bet apie sielvartus ir Dievo globą. Nusikalsti taip pat yra žmogaus silpnybė, ir teisusis nupuola, tačiau jis nepasilieka nuodėmėj, bet tuojuo keliai, kitaip yra su dideliu nusidėjėliu, kuris nejaučia to Dievo meilės karščio ir nedaro atgailos. Žvelgdami į mūsų kasdieninį gyvenimą, daug matome įvairių trūkumų, kuriuose reiškiasi mūsų silpnumas, o gal kartais ir mūsų bloga valia.

Kada bus pasaulio pabaiga: ar tada, kada žemės ištekliai bus jau panaudoti?

Pasaulio pabaigos niekas nežino. Tai tvirtina ir šv. Raštas (Mk. 13, 32). Įvairiais laikotarpiais buvo klaidingų skelbimų apie pasaulio pabaigą. Tai skelbia daugiausia klaidatikiai. Pagal šv. Raštą pasaulio pabaiga įvyks ne dėl žemės išteklių stokos, bet ypatingu Dievo leidimu. Taip pat ir dabartiniais laikais girdime privačių apreikšimų apie pasaulio galą, tačiau Bažnyčia tokių apreikšimų nepripažįsta.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

▼ **Naujas šventasis.** Per Šeštines šv. Tėvas paskelbė šventuoju pal. Grigalių Barbarigo, kuris buvo Paduvos ir Bergamo vyskupu bei kardinolu. Kanonizacijos iškilmės įvyko šv. Jono Laterano bazilikoje. Tai pirmas atsitikimas, kad tai įvyko naujoje vietoje. Iki šiol šventųjų skelbimo iškilmės vykdavo šv. Petro bazilikoje.

▼ **Kiek katalikų JAV?** Šių metų Amerikos "Official Catholic Directory" skelbia kad pereinamais metais katalikų skaičius Amerikoje padidėjo 1,365,827. Tāt šiuo laiku katalikų yra 40,871,302. Aštuonios vyskupijos turi daugiau kaip 1 milijoną katalikų. Pirmoje vietoje yra Chicagos arkivyskupija, kuri turi daugiau kaip 2 milijonus katalikų. Toliau eina Bostonas, New Yorkas ir Philadelphia, turį daugiau negu pusantro milijono katalikų. Kiek mažiau turi Newark, Detroit ir Los Angeles. San Francisco turi daugiau kaip vieną milijoną katalikų. Jungt. Amer. Valstybėse yra 5 kardinolai, 32 arkivyskupai ir 190 vyskupų. Visoje Amerikoje, įskaitant Aliaską ir Havajų salas, yra 16,896 parapijos. Seminarijose mokosi 39,896 kandidatai į kunigus.

▼ **Danė konvertitė gavo premiją.** Danė katalikė konvertitė Karen Plovgaard, kuri yra parašiusi garsaus Danijos konvertito ir mokslininko vyskupo Niels Stenson gyvenimą, dabar gavo Danijos švietimo ministerijos pirmąją premiją už parašytą vaikams apysaką "Sanne", kurioje aprašoma jaunos Grenlandijos mergaitės gyvenimas.

▼ **Mirė Jėzaus Širdies intronizacijos steigėjas.** Geg. 4 d. Čilėje mirė kun. Mateo Crawley-Boevey, švč. Jėzaus ir Marijos Širdžių kongregacijos vienuolis, sulaukęs 85 metų amžiaus. Velionis beveik visą savo gyvenimą pasišventė platindamas švč. Jėzaus Širdies pasiukojimą namuose. Pomirtines šv. mi-

šias jis prašė aukoti ne tik tai už jo sielą, bet ypač kad jo numylėtas darbas sėkmingai plistų. Lietuvių kalba turime šio autoriaus knygelę "Šventoji valanda", kurią galima gauti "Drauge" už 25 cent.

▼ **Kariai į Liurdą.** Keturi Europos kardinolai birželio 10—12 d. suorganizavo tarptautinę metinę karių kelionę į Liurdą. Tai padarė Paryžiaus, Miuncheno, Austrijos ir Olandijos kardinolai.

▼ **Naujasis Afrikos kardinolas L. Rugambwa,** kuris kurį laiką po savo pakėlimo į kardinolus gulėjo ligoninėje Romoje, dabar jau susveiko ir iškilmingai apėmė jam skirtą tituliarinę šv. Pranciškaus a Ripa bažnyčią Romoje. Šioji bažnyčia priklauso pranciškonams. Savo kalboje kardinolas pažymėjo, kad pranciškonų meilės ir neturto dvasia gali daug prisidėti, kad išgelbėtų Afrikos žmones iš materialistinių pagundų, siekiant nepriklausomybės.

▼ **Šiaurinės Europos vyskupų konferencija.** Bergen mieste, Norvegijoje, įvyko pirmoji penkių Skandinavijos vyskupų konferencija, dalyvaujant naujam apašt. delegatui arkivysk. M. Lucas. Sutarta, tam tikrais laikotarpiais susirinkus, svarstyti bendrus šių kraštų reikalus. Konferencijos pirmininku yra Danijos vyskupas Teodoras Suhr, vicepirmininku Švedijos vyskupas Anskaras Nelson. Abu šie vyskupai iš liuteronų tapo katalikais. Skandinavijos kraštuose yra 62 tūkstančiai katalikų tarp 20 milijonų gyventojų.

▼ **Vienos kardinolas Fr. Koenig,** kuris buvo sužeistas automobilio nelaimėj, vykstant vasario mėn. į Jugoslavijos kard. Stepinač laidotuves, dar tebeserga ir reikalingas tolimesnio gydymo.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

▼ **ALTO atsišaukimas.** Ryšium su nepavykusia viršūnių konferencija ir 20 metų sukakčia, kada Sovietai užgrobė Lietuvą, Amerikos Lietuvių Taryba paskelbė atsišaukimą į Amerikos lietuvius, kviesdama minėti šį skaudų Lietuvai įvykį. Mūsų balsą turi išgirsti ir Amerikos visuomenė bei jos vyriausybė. Visos pastangos turi eiti prie to, kad Lietuva vėl būtų laisva. Šiai kovai Altas prašo ir finansinės paramos.

▼ **Sidabrinė sukaktis.** Gegužės 29 d. kun. Vaclovas Martinkus, gyvenęs Providenca, R. I., minėjo savo kunigystės 25 metų sukaktį.

▼ **Nauji kunigai Lietuvoj.** Didžiąją savaitę Kaune vysk. J. Steponavičius įšventino 14 naujų kunigų visai Lietuvai. Tai labai mažas skaičius, aplyginant su nepriklausomos Lietuvos laikais. Juk tuomet beveik tiek kasmet kiekviena didesnė vyskupija sulaukdavo naujų kunigų.

▼ **Pranciškonų gimnazijos pirmoji laida.** Kennebunkporte, Maine, tėvų pranciškonų gimnazija šiais metais išleido pirmąją laidą. Baigė viso 10 moksleivių — 6 naujųjų ateivių ir 4 čia gimę.

▼ **Nauji lietuviai kunigai JAV.** Geg. 14 d. įšventintas kunigu Antanas Wassell-Vasiliauskas, pirmąsias šv. mišias laikė savo gimtojo parapijoje New Philadelphia, Pa. Jaunasis kunigas moka lietuviškai ir dar daugiau jos mokosi. Tai antrasis brolis kunigu šeimoje.

Geg. 28 d. kunigu įšventintas Bernardas Gustas ir primicijas atlaikė Amsterdame, N. Y., šv. Kazimiero bažnyčioje. Jaunasis kunigas gražiai kalba lietuviškai ir domisi lietuvių kalba.

▼ **Lietuvių kapinių Toronte atidarymas** — pašventinimas įvyko gegužės 29 d. Šventinimo apeigas atliko prel. M. Krupavičius. Kapinės yra pusiaukeylyje tarp Toronto ir Hamiltono. Šioms kapinėms įsteigti iniciatyvos ėmėsi To-

ronto šv. Jono parapija, kuriai vadovauja kun. P. Ažubalis.

▼ **Lietuvių Krikščionių Demokratų konferencija** įvyko geg. 29—30 d. Toronte, Kanadoje. Joje dalyvavo prel. M. Krupavičius ir kiti lietuviai visuomenininkai. Suvažiavimo dalyviams pamokslą pasakė kan. V. Zakarauskas, Laivo bendradarbis.

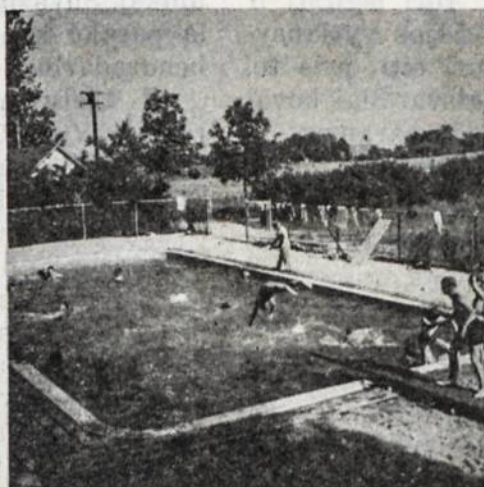
▼ **Lietuvių Fronto Bičiulių konferencija** įvyko Clevelande, Ohio, geg. 29-30 d. LFB pirmininku yra prof. J. Brazaitis, Darbininko redaktorius.

▼ **Mirė Kazys Vaitkevičius**, š. m. balandžio 25 d. Derby, Anglijoje. Velionis buvo skautų lietuvių Anglijoje vadovas, "Europos lietuvių" bendradarbis, rašė straipsnius ir apysakas.

▼ **Visų šventųjų parap. bažnyčia** Roselande (Chicagoje) jau numatoma šventinti ir atidaryti šių metų birželio 16 d. Parapiečiai dosniai aukoja. Parapijai vadovauja jaunas ir energingas klebonas kun. Pranciškus Lukošius. Bažnyčios statybą pradėjo a. a. kleb. kun. J. Šaulinskas, kuris mirė prieš 1 metus.

▼ **Jaunimo stovyklos JAV.** ALRK Federacijos valdyba paskelbė atsišaukimą į lietuvių katalikų visuomenę, išvardindama Jungtinėse Amerikos Valstybėse jaunimo stovyklas, kurios bus daromos šią vasarą. Į jas bus priimami vaikai, nepaisant tėvų pažiūrų bei nusistatymų. Tarp tų ruošiamų stovyklų pamiršta paminėti marijonų ruošiamą stovyklą lietuviams berniukams birž. 19 iki liepos 9 d. Clarendon Hills, Ill.

▼ **Kanados ateitininkų šventė.** Gegužės 14—15 d. Kanados ateitininkai minėjo Toronte 50 metų ateitininkijos jubilėjinę sukaktį. Buvo atsilankęs Atkų federacijos gen. sekretorius kun. V. Dabušis, paskaitą skaitė svečias prof. A. Ramūnas-Paplauskas, jaunieji ateitininkai davė įžodį, po to sekė meninė dalis.

STOVYKLA BERNIUKAMS

Tēvų Marijonų Seminarijoje

(Route 83 & 63 St., Clarendon Hills, Ill.)

Šiomet pradedama birželio 19 d. lietuviškai kalbantiems berniukams. Priimami berniukai nuo 7 iki 16 metų amžiaus. Pragyvenimas savaitei atseina 25 dol. įstojimui 5 dol., už kuriuos vaikai bus apdraudžiami nuo susižeidimų ir kitų nelaimių.

Nuo liepos 10 d. priimami ir tie berniukai, kurie lietuviškai nemoka.

Stovykla turi labai gerų patogumų maudymuisi, žaidimams, gyvenimui ir mokymuisi. Tėvai prašomi savo vaikus, kiek galima, anksčiau užregistruoti šiai vasaros stovyklai.

Visais stovyklos reikalais kreiptis šiuo adresu:

KUN. V. RIMŠELIS, MIC,

Marian Hills Seminary, Clarendon Hills, Ill.

Telef. FAculity 3-1441